

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Syvende Afdeling)

28. november 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 2008/48/EF – betalingspåbudsprocedure på grundlag af et bankkontoudtog – rettens manglende mulighed for at bedømme kontraktvilkårenes eventuelle urimelighed, hvis forbrugeren ikke har anlagt sag«

I sag C-632/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (retten i første instans i Siemianowicach Śląskich, Polen) ved afgørelse af 4. oktober 2017, indgået til Domstolen den 9. november 2017, i sagen

Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S.A.

mod

Jacek Michalski,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, A. Prechal, som fungerende formand for Syvende Afdeling, og dommerne C. Toader (refererende dommer) og A. Rosas,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S.A. ved advokat W. Sadowski, og radca prawny E. Buczkowska
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved K. Herbout-Borczak og N. Ruiz García, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i overensstemmelse med artikel 99 i Domstolens procesreglement,

* Processprog: polsk.

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) samt af artikel 10 og artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66, berigtiget i EUT 2009, L 207, s. 14, EUT 2010, L 199, s. 40, og EUT 2011, L 234, s. 46).
- 2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S.A. (herefter »PKO«), en bank med hjemsted i Warszawa (Polen), og Jacek Michalski vedrørende et betalingspåbud på grundlag af et bankkontoudtog fra PKO udstedt som følge af Jacek Michalskis manglende tilbagebetaling af beløb, som denne har hævet på et kreditkort udstedt af PKO.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 93/13

- 3 I 24. betragtning til direktiv 93/13 præciseres det, at »medlemsstaternes retsmyndigheder og administrative organer skal råde over tilstrækkelige og effektive midler til at bringe anvendelsen af urimelige vilkår i forbrugeraftaler til ophør«.
- 4 Artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 er affattet således:

»Medlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår.«
- 5 Direktivets artikel 7, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne sikrer, at der i forbrugernes og konkurrenternes interesse findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem forbrugere og en erhvervsdrivende, til ophør.«

Direktiv 2008/48

- 6 31. betragtning til direktiv 2008/48 er affattet således:

»For at forbrugeren kan kende sine rettigheder og forpligtelser i henhold til kreditaftalen, bør alle nødvendige oplysninger være angivet klart og koncist i aftalen.«
- 7 I direktivets artikel 10 er navnlig anført de oplysninger, som skal angives klart og koncist i enhver kreditaftale.

8 Følgende fremgår af nævnte direktivs artikel 22, stk. 1:

»I det omfang dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, kan medlemsstaterne ikke i national ret bibeholde eller indføre bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i dette direktiv.«

Polsk ret

9 Bestemmelserne om betalingspåbudsproceduren findes i kodeks postępowania cywilnego (lov om civil retspleje, herefter »kpc«) i den version, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen.

10 Kpc's artikel 484, stk. 2 og 3, bestemmer:

»2. Retten træffer afgørelse ifølge betalingspåbudsproceduren efter skriftlig anmodning fra sagsøgeren i stævningen.

3. Sagen behandles i et lukket retsmøde.«

11 Følgende fremgår af kpc's artikel 485, stk. 1 og 3:

»1. Retten afsiger en kendelse om betalingspåbud, når sagsøgeren gør et pengekrav [...] gældende, og de faktiske omstændigheder, hvormed kravet begrundes, er bevist ved [de dokumenter], som vedlægges stævningen [...]

[...]

3. Retten kan afsige en kendelse om betalingspåbud, når banken gør krav gældende på grundlag af bankkontoudtog, som er underskrevet af en person med beføjelse til at repræsentere banken og forsynet med et bankens stempel, samt et bevis for tilsendelse af et skriftligt påkrav til debitor.«

12 Kpc's artikel 486, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Hvis der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til afsigelse af en kendelse om betalingspåbud, fastsætter retspræsidenten en dato for mundtlig forhandling, medmindre sagen kan behandles uden mundtlig forhandling.«

13 Kpc's artikel 491, stk. 1, bestemmer:

»I kendelsen om betalingspåbud pålægger retten sagsøgeren, inden for to uger regnet fra forkyndelsen af kendelsen, at betale hele tilgodehavendet, med tillæg af omkostninger, eller at gøre indsigelse over for kendelsen inden for samme frist.«

14 Følgende fremgår af kpc's artikel 492, stk. 1:

»En kendelse om betalingspåbud er, fra afsigelsen heraf, et eksigibelt dokument, som kan fuldbyrdes uden fuldbyrdelsespåtegning.« [...]

15 Kpc's artikel 493, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Indsigelse skal indgives til den ret, som har afsagt kendelsen om betalingspåbud. Sagsøgte skal i indsigelsen præcisere, om kendelsen om betalingspåbuddet bestrides helt eller delvis, og anføre de anbringender og indsigelser samt faktiske omstændigheder og beviser, som skal gøres gældende, inden der gives møde i sagen vedrørende dennes realitet, idet indsigelsen i modsat fald afvises. Retten tager ikke hensyn til for sent fremsatte påstande og beviser, medmindre sagsøgte på overbevisende vis kan

godtgøre, at denne uforskyldt ikke har gjort dem gældende i indsigelsen, at de for sent fremsatte påstande og beviser ikke forsinker sagen, eller at der foreligger andre usædvanlige omstændigheder, som skal tages i betragtning [...]«

16 Kpc's artikel 494, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Retten afviser indsigelsen, såfremt den er fremsat efter fristens udløb, der ikke er betalt gebyr for den, den af andre grunde ikke kan antages, eller sagsøgeren ikke har afhjulpet dens mangler inden for fristen.«

17 Følgende fremgår af artikel 19, stk. 4, i ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (lov om sagsomkostninger i civile sager) af 28. juli 2005 (Dz. U. af 2005, nr. 167, punkt 1398, herefter »lov om sagsomkostninger«):

»I tilfælde af indsigelse mod den kendelse om betalingspåbud, der afsiges ifølge betalingspåbudsproceduren, skal sagsøgte betale tre fjerdedele af sagsomkostningerne.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

18 Den 21. december 2015 indgik PKO en kreditkortaftale med Jacek Michalski.

19 Den 29. marts 2017 sendte PKO Jacek Michalski et krav om betaling af de beløb, som banken mente, at han skyldte den. Da Jacek Michalski ikke betalte de pågældende beløb, indgav PKO den 26. maj 2017 i henhold til kpc's artikel 485, stk. 3, stævning til Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (retten i første instans i Siemianowicach Śląskich, Polen) med påstand om, at der udstedes et betalingspåbud lydende på 6 788,21 PLN (ca. 1 580 EUR) med tillæg af renter i henhold til kontrakten. Stævningen var vedlagt et kontoudtog fra PKO, som var underskrevet af en person med beføjelse til at repræsentere banken og forsynet med bankens stempel, ligesom den var vedlagt et bevis for tilsendelse af et skriftligt påkrav til Jacek Michalski.

20 Den forelæggende ret har oplyst, at betalingspåbudsproceduren baseret på et sådant kontoudtog er meget populær blandt polske banker, når det drejer sig om at gøre krav gældende. Proceduren består i, at stævningen vedlægges et kontoudtog i overensstemmelse med kpc's artikel 485, stk. 3, uden at der fremlægges andre dokumenter som bevis for, at der er indgået en forbrugerkreditaftale, og for vilkårene i denne.

21 Den forelæggende ret har ligeledes anført, at betalingspåbudsproceduren ifølge polsk ret er opdelt i to trin. På det første trin prøver retten, når der foreligger en bankfordring og med henblik på afsigelse af en kendelse om et betalingspåbud, ex officio alene spørgsmålet om det fremlagte bankkontoudtogs formelle gyldighed, idet det udgør det væsentligste grundlag for at afsige en sådan kendelse. Kriterierne for at afvise at afsige en sådan kendelse fremgår udelukkende af ordlyden af kpc's artikel 485, stk. 3. Kreditorer er således ikke forpligtet til rent konkret at godtgøre grundlaget for fordringen ved bl.a. at fremlægge forbrugerkreditaftalen.

22 Det andet trin i proceduren gennemføres kun i visse tilfælde. Dette trin indledes ved bankens debtors indsigelse mod kendelsen om betalingspåbud, idet denne kan gøre eventuelle klagepunkter med hensyn til bankaftalen gældende. I henhold til kpc's artikel 493, stk. 1, sammenholdt med kpc's artikel 491, stk. 1, skal en forbruger, der gør indsigelse gældende mod den nævnte kendelse, overholde fristen for rettidig indsigelse på to uger og de fastsatte formkrav for en sådan indsigelse. Desuden bestemmes det i artikel 19, stk. 4, i lov om sagsomkostninger, at den pågældende forbruger er forpligtet til at betale tre fjerdedele af sagsomkostningerne.

- 23 Den forelæggende ret har ligeledes præciseret, at en kendelse om betalingspåbud, der er blevet endelig, idet den har retskraft, i henhold til kpc's artikel 492, stk. 1, fra sin afsigelse udgør et eksigibelt dokument, som kan fuldbyrdes uden fuldbyrdelsespåtegning.
- 24 Ifølge denne retsinstans adskiller det søgsmål, der er indbragt for den, sig fra de sager, der gav anledning til dom af 14. juni 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), og af 18. februar 2016, Finanzmadrid EFC (C-49/14, EU:C:2016:98), hvori de nationale retsinstanter rådede over de aftaledokumenter, hvoraf fremgik medkontrahenternes rettigheder og pligter, således at de havde mulighed for at forkaste anvendelsen af de urimelige kontraktvilkår, der var indeholdt i disse dokumenter.
- 25 Den forelæggende ret, der har henvist til dom af 21. april 2016, Radlinger og Radlingerová (C-377/14, EU:C:2016:283, præmis 50), er i tvivl om, hvorvidt en betalingspåbudsprocedure, der gennemføres på grundlag af et bankkontoudtog, bevirker, at det bliver uforholdsmæssigt vanskeligt eller endog umuligt for forbrugeren at udøve de rettigheder, som denne har i henhold til forbrugerbeskyttelsesordningen i medfør navnlig af direktiv 93/13 og direktiv 2008/48, dels på grund af den manglende fremlæggelse af beviser for retsforholdet mellem forbrugeren og banken, dels på grund af overførslen af hele bevisbyrden til forbrugeren.
- 26 Under disse omstændigheder har Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (retten i første instans i Siemianowicach Śląskich) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal bestemmelserne i [...] direktiv [93/13], navnlig artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, samt bestemmelserne i [...] direktiv [2008/48], navnlig artikel 10 og artikel 22, stk. 1, fortolkes således, at de er til hinder for, at en bank (långiver) kan gøre et krav mod en forbruger (låntager) gældende på grundlag af et bankkontoudtog, som er underskrevet af personer med beføjelse til at afgive erklæringer om bankens formuerettigheder og -pligter og forsynet med et bankstempel, samt et bevis for tilsendelse af et skriftligt påkrav til debitor, i forbindelse med betalingspåbudsproceduren i henhold til [kpc's] artikel 485, stk. 3, ff. [...]?»

Det præjudicielle spørgsmål

- 27 Ifølge Domstolens procesreglements artikel 99 kan Domstolen, såfremt besvarelsen af et præjudicielt spørgsmål klart kan udledes af retspraksis, eller såfremt besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål ikke giver anledning til nogen rimelig tvivl, til enhver tid på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse.
- 28 I denne forbindelse skal det fastslås, at Domstolen i dom af 13. september 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711), af den samme forelæggende ret blev anmodet om at besvare tilsvarende spørgsmål. Fortolkningen af EU-retten i denne dom er imidlertid også relevant for besvarelsen af dette sidste spørgsmål.
- 29 Selv om hovedsagen således adskiller sig fra den sag, der gav anledning til dom af 13. september 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711), eftersom den i hovedsagen omhandlede kendelse om betalingspåbud er blevet afsagt på grundlag af et bankkontoudtog i medfør af kpc's artikel 485, stk. 3, og ikke på grundlag af en veksels i medfør af kpc's artikel 485, stk. 2, vedrører disse to sager de samme processuelle fremgangsmåder vedrørende betalingspåbudsprocedurer.
- 30 Under disse omstændigheder bør procesreglementets artikel 99 finde anvendelse på den foreliggende sag.

- 31 Eftersom direktiv 2008/48 ikke harmoniserer bankkontoudtog som et element, der muliggør inddrivelse af en fordring, der er opstået på grundlag af en forbrugerkreditaftale, finder dets artikel 22, stk. 1, ikke anvendelse under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede (jf. analogt dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 36).
- 32 Spørgsmålet besvares følgelig alene på grundlag af artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 samt artikel 10 i direktiv 2008/48.
- 33 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6 og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 samt artikel 10 i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som gør det muligt at afsige en kendelse om betalingspåbud, der er baseret på et bankkontoudtog som dokumentation for, at der består en fordring baseret på en forbrugerkreditaftale, når den ret, som behandler en sag om udstedelse af et betalingspåbud, ikke har kompetence til at foretage en undersøgelse af, om vilkårene i denne aftale eventuelt er urimelige, og til at sikre sig, at aftalen indeholder de i nævnte artikel 10 anførte oplysninger.
- 34 Indledningsvis skal det bemærkes, at medlemsstaterne i medfør af artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fastsætte, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, ikke binder forbrugeren, i henhold til deres nationale lovgivning.
- 35 På grund af arten og betydningen af den offentlige interesse, som den beskyttelse, der er sikret forbrugerne, der befinder sig i en svagere stilling end den erhvervsdrivende, hviler på, pålægger direktiv 93/13, således som det fremgår af dette direktivs artikel 7, stk. 1, sammenholdt med 24. betragtning hertil, medlemsstaterne at fastsætte egnede og effektive midler »til at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem forbrugere og en erhvervsdrivende, til ophør« (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 I denne sammenhæng skal det for det første fremhæves, at den nationale ret ifølge Domstolens faste praksis af egen drift skal efterprøve, om et kontraktvilkår, der henhører under anvendelsesområdet for direktiv 93/13, er urimeligt, og derved afhjælpe den manglende ligevægt mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende, hvilket forudsætter, at den råder over de oplysninger vedrørende de retlige eller faktiske omstændigheder, som denne prøvelse kræver (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret præciseret, at dens kontrol i forbindelse med det første trin i betalingspåbudsproceduren er begrænset til en undersøgelse af bankkontoudtogets formelle lovlighed. Denne retsinstans har således oplyst, at den ikke råder over oplysninger om alle de faktiske og retlige omstændigheder, der følger af den omhandlede låneaftale.
- 38 Det følger heraf, at en national retsinstans ikke under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede er i stand til at foretage en undersøgelse af den eventuelt urimelige karakter af et kontraktvilkår, når den ikke råder over oplysninger om samtlige faktiske og retlige omstændigheder, som denne undersøgelse kræver (jf. i denne retning dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 47).
- 39 Selv om det endvidere, som den polske regering har anført i sine indlæg for Domstolen, fremgår af kpc's artikel 486, stk. 1, at formanden for den afdeling, der behandler sagen, hvis der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger, der kan begrunde afsigelse af en kendelse om betalingspåbud, kunne fastsætte en dato for afholdelse af en mundtlig forhandling, medmindre sagen under alle omstændigheder kan behandles uden mundtlig forhandling. Ifølge den forelæggende rets oplysninger er denne betingelse imidlertid ikke opfyldt i hovedsagen (jf. analogt dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 48-50).

- 40 Under alle omstændigheder forholder det sig således, at selv om Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF har kompetence til på grundlag af artikel 7 i direktiv 93/13 at udlede de kriterier, som danner ramme om den undersøgelse ex officio af de forpligtelser, der følger af dette direktiv, er det den forelæggende ret, der skal efterprøve, om en bestemmelse, såsom kpc's artikel 486, stk. 1, i givet fald kan give retten en sådan ramme (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 52).
- 41 Den forelæggende ret har ligeledes bemærket, at det retsforhold, der følger af forbrugerkreditaftalen, kun undersøges, hvis forbrugeren gør indsigelse mod betalingspåbuddet.
- 42 Det bemærkes i denne forbindelse, at selv om proceduren for den forelæggende ret kun vedrører den første fase i proceduren, skal denne procedure ikke desto mindre betragtes i sin helhed, således at både det første trin inden fremsættelsen af indsigelsen og det andet trin i tilknytning hertil skal tages i betragtning (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 54).
- 43 EU-lovgivningen harmoniserer ikke procedurerne for undersøgelsen af den hævdede urimelighed af et kontraktvilkår, og disse falder derfor inden for medlemsstaternes interne retsorden, dog på betingelse af, at ækvivalensprincippet og adgangen til effektive retsmidler som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder overholdes (jf. i denne retning (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 57).
- 44 Hvad angår ækvivalensprincippet må det konstateres, at Domstolen ikke råder over nogen oplysninger, der kan give anledning til tvivl med hensyn til den i hovedsagen omhandlede lovgivnings forenelighed med dette princip (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 58).
- 45 For så vidt angår retten til effektive retsmidler bemærkes, at den forpligtelse, som følger af artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13, til at fastsætte processuelle regler, som gør det muligt at sikre overholdelsen af de rettigheder, som borgerne kan udlede af direktiv 93/13 mod anvendelsen af urimelige vilkår, indebærer et krav om ret til effektive retsmidler, hvilket også er sikret ved artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder. Denne beskyttelse skal gælde såvel med hensyn til udpegningen af de retsinstanser, der har kompetence til at påkende sager, der støttes på EU-retten, som med hensyn til de processuelle regler, der vedrører sådanne sager. Med henblik på at afgøre, om en procedure som den i hovedsagen omhandlede er i strid med retten til effektive retsmidler, skal den forelæggende ret fastslå, om de nærmere regler for indsigelsesproceduren, som fastsættes i national ret, medfører en ikke ubetydelig risiko for, at de berørte forbrugere ikke fremsætter den krævede indsigelse (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 59 og 61).
- 46 I den foreliggende sag følger det af kpc's artikel 491, stk. 1, at fristen for at fremsætte indsigelse er to uger. Desuden skal sagsøgte ifølge denne lovs artikel 493, stk. 1, i indsigelsesdokumentet præcisere, om kendelsen om betalingspåbud bestrides helt eller delvist, og anføre de anbringender og indsigelser samt faktiske omstændigheder og beviser, som gøres gældende, idet indsigelsen i modsat fald afvises. Sådanne processuelle regler, der skal opfyldes inden for en så kort frist, medfører en ikke ubetydelig risiko for, at forbrugeren ikke gør indsigelse, eller at denne afvises (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 65 og 66).
- 47 Desuden følger det af artikel 19, stk. 4, i lov om sagsomkostninger, at sagsøgte skal betale tre fjerdedele af sagsomkostningerne, når den pågældende gør indsigelse mod kendelsen om betalingspåbuddet, således at den erhvervsdrivende kun skal betale en fjerdedel af disse omkostninger. Sådanne omkostninger kan imidlertid i sig selv afholde en forbruger fra at gøre indsigelse. Forbrugeren straffes så meget desto mere, hvis den pågældende under alle omstændigheder skal afholde udgifter, som er tre gange højere end modpartens (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 67 og 68).

- 48 Processuelle regler som de i hovedsagen omhandlede, for så vidt som de kræver af forbrugeren, at denne inden for en frist på to uger at regne fra forkyndelsen af kendelsen om betalingspåbud fremlægger faktiske oplysninger og beviser, som gør det muligt for retten at foretage sin bedømmelse, og straffer forbrugeren med den måde, hvorpå sagsomkostningerne beregnes, medfører en ikke ubetydelig risiko for, at forbrugeren ikke gør indsigelse (jf. i denne retning dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 69 og 70).
- 49 Det følger af det ovenstående, at artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en procedure, som gør det muligt at afsige en kendelse om betalingspåbud, når den ret, som behandler en sag om udstedelse af et betalingspåbud, ikke har beføjelse til at foretage en undersøgelse af, om vilkårene i denne kontrakt eventuelt er urimelige, eftersom de nærmere regler for udøvelsen af retten til at gøre indsigelse mod en sådan kendelse ikke gør det muligt at sikre overholdelsen af de rettigheder, som forbrugeren har i henhold til dette direktiv (jf. i denne retning dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, præmis 71).
- 50 Med hensyn til artikel 10 i direktiv 2008/48 skal det anføres, at denne artikel indeholder de oplysninger, der skal angives i kreditaftaler, således at forbrugeren kan træffe beslutning på et kvalificeret grundlag.
- 51 Domstolen har i denne forbindelse fastslået, at den nationale rets prøvelse ex officio af overholdelsen af de krav, der følger af direktiv 2008/48, desuden udgør et egnet middel til at nå det foreskrevne mål med dette direktivs artikel 10 og bidrage til at nå de mål, der er nævnt i 31. betragtning til dette direktiv (jf. i denne retning dom af 21.4.2016, Radlinger og Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, præmis 68, og analogt kendelse af 16.11.2010, Pohotovost', C-76/10, EU:C:2010:685, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis). Ifølge Domstolens praksis forudsætter den nationale rets forpligtelse til ex officio at prøve overholdelsen af de krav, der følger af direktiv 2008/48, at den råder over de oplysninger vedrørende de retlige eller faktiske omstændigheder, som denne prøvelse kræver (jf. i denne retning dom af 21.4.2016, Radlinger og Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, præmis 70, og analogt dom af 4.6.2009, Pannon GSM, C-243/08, EU:C:2009:350, præmis 32).
- 52 Eftersom den nationale ret i forbindelse med procedurens første trin ikke råder over oplysninger, der sætter den i stand til at sikre overholdelse af forpligtelserne med hensyn til oplysning af forbrugeren i henhold til artikel 10 i direktiv 2008/48, og kendelsen om betalingspåbud alene afsiges på grundlag af en undersøgelse af bankkontoudtogets formelle lovlighed, og eftersom retningslinjerne for at gøre indsigelse mod en sådan kendelse af de samme grunde som de i den foreliggende kendelses præmis 46-48 anførte ikke gør det muligt at sikre overholdelsen af forbrugernes rettigheder i henhold til nævnte direktiv, skal artikel 10 i direktiv 2008/48 fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede.
- 53 Henset til det ovenstående skal spørgsmålet besvares således, at artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 samt artikel 10 i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som gør det muligt at afsige en kendelse om betalingspåbud, der er baseret på et bankkontoudtog som dokumentation for, at der består en fordring baseret på en forbrugerkreditaftale, når den ret, som behandler en sag om udstedelse af et betalingspåbud, ikke har kompetence til at foretage en undersøgelse af, om vilkårene i denne aftale eventuelt er urimelige, og til at sikre sig, at aftalen indeholder de i nævnte artikel 10 anførte oplysninger, eftersom retningslinjerne for udøvelse af retten til at gøre indsigelse mod en sådan kendelse ikke gør det muligt at sikre overholdelse af de rettigheder, som forbrugerne har i henhold til disse direktiver.

Sagsomkostninger

- 54 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parterers udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som gør det muligt at afsige en kendelse om betalingspåbud, der er baseret på et bankkontoudtog som dokumentation for, at der består en fordring baseret på en forbrugerkreditaftale, når den ret, som behandler en sag om udstedelse af et betalingspåbud, ikke har kompetence til at foretage en undersøgelse af, om vilkårene i denne aftale eventuelt er urimelige, og til at sikre sig, at aftalen indeholder de i nævnte artikel 10 anførte oplysninger, eftersom retningslinjerne for udøvelse af retten til at gøre indsigelse mod en sådan kendelse ikke gør det muligt at sikre overholdelse af de rettigheder, som forbrugerne har i henhold til disse direktiver.

Underskrifter